

Eero Salomaa

Oma Helvettini

Tämä kaikki on tapahtunut

2015

OMA HELVETTINI

Taisi alkaa ennakoivasti jo vuonna 1966. Olin silloin 22 vuotias ja töissä neljännen linjan Alkossa. Keväisenä päivänä palasin töistä Haagan asuntooni. Meillä oli pieni poikamiesyksiö, jonka olimme vuokranneet kaverin kanssa. Kaverini kävi töissä autokorjaamossa.

Iltayöstä heräsin hirvittäviin vatsakipuihin. Pomppasin pystyyn, samalla oksensin lattialle ja mietin, mikä helkkari nyt oikein on? Join hieman vettä, mutta samantein pulpahti pihalle.

Päätin, että minun on lähdettävä jonnekin ensiapuun, (puhelimia ei ollut) enkä herättänyt kaveriani, koska tiesin, että hänellä on rankka päivä edessä. Hinauduin autolleni, mutta eipäs tullut mitään. Kaasua, enkä kytkintä saanut painettua.

Takaisin asuntoon odottamaan aamua.

Herätin kaverini hieman aikaisemmin, jotta hän veisi minut jonnekin. Niin tapahtuikin. Hän tiesi, että lähin on Töölön sairaala. Ei muuta kuin sinne. Emme päässeet edes sisälle, kun ulko-oven avaaja

meuhkasi, että ei tänne mitään juoppoja oteta.

Vaikka kuinka selitin, että en ole juonut mitään alkoholia, enkä mitään muitakaan mömmöjä. Ei

auttanut. Kuntoni oli kyllä todella huono, koska hetkellisesti silmissä sumeni.

Sanoin kaverilleni, että minun on mentävä Salmisaareen, Alkon lääkärille ja niin lähdimme sinne.

Siellä olikin jo hoitaja paikalla, mutta ei lääkäriä. Hoitaja saattoi minut huoneeseen, jossa oli kaksi jakkaraa ja yksi sänky. Mumisi samalla, että on sitä oikein kunnolla ryypätty. Vastaukseni oli vaivoin, että ei yhtään. Huoneen ovi loksautti kiinni ja hoitaja häpyi.

Tunsin hetken kuluttua, että tajuni menee. En tiedä tuota pimeää aikaa, mutta heräsin niihin pirullisiin polttoihin. Välittömästi jokin minussa kilahti, että nyt on vakava juttu.

Heitin sen sängyn vieressä olevan jakkaran päin ovea. Tehosihan se, hoitaja tuli kuin tykin ammus ja sama pupina, kännissä. Sitä en enää kuunnellut. Sanoin tosissani hänelle, että käske se lääkäri tänne, minulla on umpisuolikivut. Mistä minä sen tiedän. Siitä, kun perheeltäni kaikilta, paitsi yhdeltä on leikattu umpisuoli.

Kuinka ollakkaan, nuori tuuraava lääkäri saapui ja käski nostamaan oikeaa jalkaa. Ei noussut, kipu oli helvetillinen. Sillä selvä. Umpisuoli. Viitisen minuuttia kului, kun ambulanssi oli paikalla ja minut kuljetettiin kirurgiseen sairaalaan. Siellä sain jonkun pistoksen ja kivut loppuivat.

Nyt todella oloni oli känninen. Sairaalan henkilökunnan keskustelusta ymmärsin, että minut

leikataan välittömästi. Niin tapahtuikin ja kaikki meni hienosti. Leikkauksen jälkeen kirurgi kertoi, että umpisuoleni oli noin kananmunan kokoinen, paksu ja tulehtunut todella pahasti.

Sattumoisin, äitini odotti vanhinta siskoani ja oli kahdeksannella kuukaudella, leikattiin puhjennut umpisuoli samassa sairaalassa 20 vuotta aikaisemmin.

Äiti, terveisiä sinne jonnekin. Tuossa tilassa olevana, on se ollut vaikea todeta, mikä kivun syynä on ollut.

Ja kivut ovat olleet vielä hurjemmat kuin minun. Häinkin selvisi hyvin ja synnytti terveen tytön.

Se alkoi, on syksy 2002. Istun kaverini kanssa talossani tupahuoneen pöydän ääressä nautiskellen koskenkorvaa.

Molemmat kun olemme maajusseja ja puinnit on saatu loppuun. Kossusta on siemailtu noin puoli pulloa, kun rintaani pistää helvetisti. Tähän olin tottunut pitempään istuessani, mutta kun nousen ylös ja kävelen se menee ohi. Näin tein nytkin. Eipäs mennyt ohi. Astelin 20 minuuttia toisessa huoneessa, ettei vieraista kukaan huomaisi.

Paniikki iski, että nyt on pumpussa jokin vinksautanut. Tätä oli ollut aikaisemminkin, mutta aina mennyt ohi pikku kävelyn myötä, nyt ei mennyt. Sanoin vaimolleni, soita ambulanssi, kaikki ei ole okei. He saapuivat, minusta otettiin juuri ne asiat, mitkä hyvät ammattitaitoiset ihmiset

tietävät. Pumpussani ei ole mitään vikaa, mutta mukana ollut sairaanhoitaja sanoi:

Eero, jokin on vialla, tilaa lääkäri, sitten selviää. Nyt voit jäädä kotiin, ei mitään vaaraa enää.

Tuli maanantai, tilasin lääkärin ja sain vastaanoton. Kaikki näytti mukavalta ja minut lähetettiin verikokeisiin. Vastaus tuli, lääkäri kertoi, että todella hyvät arvot, maksa, haima, sokeri, y.m. Mutta yksi arvo heittää, PSA on 17 jotain, en tiennyt tuosta helvetillisestä arvosta yhtään mitään ja sitä ei minulle kerrottu, vaan pyydettiin tekemään lekurille vastaanottoaika.

Tietysti tilasin tuon ajan, mutta samalla alkoi, mikä pirun PSA? Tottakait se jotenkin selvisi. Minulla ei ollut silloin mitään tietokoneita, eikä muitakaan vastaavia vempaimia. Olin melko pihalla moisesta asiasta. Lekuri työnsi sormensa sinne jonnekin, selvä tapaus, jatkoon. Niin sitä lähdettiin jatkoon. Aluesairaalassa otettiin näytteet. Naisurologi kysyi lupaa, saako opiskelija ottaa nämä näytteet hänen valvonnassaan. Tottakait suostuin, onhan heidänkin opittava. Koe ei ollut mitenkään paha. Tulokset tulivat ja minulla ei ole mitään pahempaa. Määrättiin antibioottikuuri ja uudet näytteet. Syötyäni antibiootit ja sitten urologi halusi ottaa uudet näytteet paksummalla neulalla. Ne otettiin ja sattui helvetisti. Todella kovin.

Lähdettyäni sairaalasta autolla, noin 10 km:n ajon jälkeen, tuli mahdoton kusihätä. Oli helmikuu 2003 ja lunta maassa. Pääsin autosta tienpenkkaalle

ja sain uljaani ulos.Sieltähän syöksähti sisiliskon muotoisia verihyytymiä ja verta ulos älyttömästi. Lumi oli todella punaista ja käteni,kengäni samoin.Olin aivan ymmällä, pitääkö lähteä takaisin sairaalaan . Kuitenkin päätin mennä kotiin. Otin paperille näytteitä, mitä uljaani syöksi. Siinä tienreunassa räpeltäessä eräs auto oli todella vähällä olla metsikössä. Ilmeisesti mietti,mikä lahtaus nyt on menossa. Ei mitenkään voinut ajatella, että kaveri on käynyt sairaalassa.Kotiin saavuttuani soitin urologille, että näin kävi.

Vastaus oli , että aika raju on ollut. Jos jatkuu, on tultava sairaalaan.

Vastauksena tutkimuksesta tuli SYÖPÄ. Eli ensimmäiset piikit eivät osunneet syöpään, vasta tämä toinen ratkaisi asian.Tapani mukaan, ajatukseni pysähtyi ,mutta vain hetkeksi, mitä nyt tehdään.

Aika sairaalaan. Tällä välillä aloin kuulustella sukuni miehiä. En löytänyt ketään, jotka olisi käynyt urologilla. Ukkoja oli yli 80 vuotiaita, ei mitään vikaa kusivehkeissä.Polttivat tupakkaa ja joivat kunnan kotipolttoista. Miten on mahdollista? No, ei se muuta minua miksikään. Minulla on tuo syöpä.

Sairaalassa oli nuori urologiharjoittelija, joka totesi, että kohdallasi tulisi kysymykseen leikkaus. Tehdäänkö ? Kantani oli selvä, joten asiasta, kun mitään en ymmärrä, te päätätte. Minulle ei mitään

kerrottu riskeistä, eikä seurauksista. Voi helvetti.

Monesti tätä ajatellessa, olisiko se sittenkään muuttanut ajatukseni monisäkeistä vyyhtiä. Lähete yliopistolliseen keskussairaalaan ja kotiin odottamaan. Kului kotvasen aikaa ja minulle tuli kirje sairaalasta, jossa oli nimeni, mutta sisältö oli erään naisen, jolle oli tehty jotain polvijuttuja. Jälleen, ei helvetti, vieraan ihmisen tietoja lähetetään minulle.

Otin yhteyttä sairaalaan, mitä tehdään. Tulos, minun pitää palauttaa se kirje sairaalaan. Enhän sinne lähde, 36 km matkaa, sovittiin että poltan sen. Niin päätinkin, mutta siinä polttovaiheessa hoksasin, miten voi olla nimeni kirjeen päällä, juuri minä, jolle pitäisi olla jotain tietoa syövästä.

Päätin lupaukseni vastaisesti olla polttamatta kirjeen. Aikaa kului noin kaksi kuukautta, eikä yliopistollisesta sairaalasta tullut mitään tietoa. Vaimoni ehdotti, että nyt on jo otettava yhteyttä. Otin yhteyttä. Mitään lähetettä ei ollut lähetetty yliopistolliseen sairaalaan. He antoivat ohjeet, että otettava yhteyttä lähettävään sairaalaan. Siellä paperit olivat edelleen ja lääkärin allekirjoitus puuttui. Jälleen, voi helvetti. Siis minua ei olisi koskaan kutsuttu tuohon leikkaukseen. Nyt kun oli otettu yhteyttä, ne paperit lähtivät keskussairaalaan ja sieltä tulikin kutsu juhannukseksi leikkaukseen. Sinne lähdin bussilla 90 km. Halusin mennä bussilla, kun oli kymmeniä vuosia aikaa bussilla matkustamisesta.

Keskussairaalassa oli ihan välitön tunnelma. Urologi oli nuorehko, todella asiallinen, kaikki tuntui hyvältä. Normaalit verikokeet otettiin ja todettiin kaikilta osin puhtaaksi. Syöpä ei vaivannut minua lainkaan, vaikka se oli kooltaan noin karviaismarjan kokoinen.

Se kasvoi eturauhasen, ikääkuin ulkopuolella, joten se ei mitenkään haitannut toimintojani.

Leikkaus tehtiin. Tästä alkoi varsinainen OMA HELVETTINI.

Leikkauksen jälkeen heräämössä minua auttoi nuori anestesia lääkäri, joka oli nainen.

Ensimmäiseksi totesin kellon olevan 18:10.

Tokaisin lääkärille, mitä me täällä olemme? Eikö tämä suljeta klo 18:00 ?

Lääkäri vastasi: Voi kiitos noista sanoista. Sinulla on ollut vaikeuksia herätä. Nyt osastolle.

Osastolle päästyäni tajui jotenkin katosi hetkeksi.

Heräsin helvetinmoisiin kipuihin. Ei muuta kuin painamaan hoitsun nappulaa. Pianhan hän tulikin.

Mikä hätänä ? Ilmoitin, että on helvetilliset kivut tuolla lantiossa. Hoitaja ystävällisesti ilmoitti, että lisätään kipulääkitystä vääntämällä jotain

namikkaa. Ei pienintäkään apua. Hetkeksi tunsin

jotenkin tajuni menevän, mutta sitten kuitenkin

jostain syystä nuo pirulliset kivut herättivät. Hoitaja kävi jälleen lisäämässä lääkitystä. Ei mitään apua.

Tämä toistui niin kauan, kunnes maksimi määrä oli asetettu. Kello oli jotain 02:00 yöllä, kun totesin hoitajille, että en jaksa enää näiden valtavien

kipujen kanssa. Uskokaa nyt, että tuosta kipulääkityksestä ei ole mitään apua. Toinen hoitajista sanoi, että nyt on soitettava sille anestesia- lääkäriille. Niin he tekivät. Vastauksena tuli, että se kipulääkitykseni ei toimi lainkaan sieltä, mistä se minulle annettiin. Antopaikkaa muutettiin ja siihen kivut loppuivat. En mitenkään ymmärtänyt, että yliopistollisessa sairaalassa voidaan tehdä tämänlaatuinen moka. Kipuni olivat tuon kahdeksan tuntia siis ilman minkäänlaista kivunhoitoa. En osaa sitä verrata mihinkään, mutta voi ajatella, että leikellään puukolla tajutonta ja sitten se herätetään tähän maailmaan. On ne kivut jonkinlaiset ! Samoin , mitä se vaikuttaa parantumiseen tämänlaatuisen leikkauksen jälkeen.

No, olinkohan pari päivää siellä vuoteessa ja homma eteni, kunnes piti mennä suihkuun hoitsun saattaessa. Vaatteet otettuani päältä kävelin hiljalleen suihkua kohden, vilkaisin alavatsaani. Toinen munasku riippui kuin litran maitotölkki, joten hieman riemastuin ja pyysin lääkärin paikalle. Onko tämä OK ? Paikalle tulikin osaston ylilääkäri. Hansikkaat käteen ja munaskusta kiinni. Ykskantaan asiallisesti hän totesi, ettei tässä mitään , kyllä se siitä paranee. Uskottavahan se on asiantuntijaa.

Päivät kuluivat normaali sairaalarutiinein. Pissat menivät muovisäkkiin ja odoteltiin kotiinpääsyä. Koittihan sekin aika. Ei muuta kuin kotiin pariksi

viikoksi ja sitten nuo letkut pois pusseineen. Kotona ollessani parantuminen ei mitenkään jatkunut, vaan tunsin, että tulen jotenkin huonommaksi.

Pikku vaimoni huolestui ja soitteli lääkäreille, ettei kaikki ole kohdallani reilassa. Sai yleensä vastauksen, että kuuluu asiaan.

Pari viikkoa kului tautisen kitsaasti. Takaisin osastolle letkujen ja katetrin poistoon. Mikä ihanuus, että siitä pääsisi eroon. Ei muuta kuin mehua juomaan, jolla testataan, toimiiko pissivehkeet. Eipä toimineet. Vaikka kuinka helvetisti join, mistään päästä ei mitään tullut.

En litramääriä tiedä, mutta ystävällinen hoitaja tuli kertomaan, että jotain on tukossa. Ei muuta kuin jonkinlainen imupumppu pissarakkoon ja hurja veto. Tulihan sieltä kahvikupillisen verran ihan oikean näköistä jauhettua kahvia. Sen nähtyäni, tajusin jonkin asian olevan pielessä.

Jälleen jouduin olemaan näiden letkujen kanssa.

Eräänä aamuna aamukierrolla lääkärien ja hoitajien poistuessa huoneesta viimeiseksi jäi erikoistuva urologi, jolle sanoin pikaisesti, että voisiko katsoa tuota pussia vuoteen reunalla, todeten hänelle, että olen ollut simmosessa ammatissa, jossa nesteen kirkkaus pitää olla kuulakas, muuten jos se sitä ei ole, siinä on jokin metsikössä. Hän todella tarkkaan katsoi sen ja siitä aiheutuen parin päivän päästä minulle tehtiin viljely.

Tulokset saapuivat. Hieman yllättäen vuoteestani otettiin kiinni ja minua lähdettiin kускаamaan yksinäiseen huoneeseen. Aavistin, että nyt on se minun OMA HELVETTINI jälleen alkanut. Hoitajat tyhjänsivät kaappini ja ilmoittivat, että minulla on pseudomonas ja sinut toimitetaan infektio-osastolle eristykseen. Minut oli kaikin tavoin testattu, että tähän laitokseen tullessani olin puhdas näistä pöpöistä. Järkyttävä tunne valtasi mielen. Syöpä jotenkin unohtui taka-alalle.

Osastolle saapuessani hoitajat olivat ystävällisiä, mutta itse tunsin, että nyt on elämäsi kovin paikka, olet ”vankilassa” Miksi helvetissä olen täällä? Olin saanut sairaalabakteerin pseudomonaksen. Sen hoito aloitettiin. Antibiootteja ja ne alkoivat tehota.

Eräänä aamuna katsoin lääkekuppiani ja totesin, että mitähän lääkkeitä minulle nyt annetaan kun ovat väriltään hieman erilaisia kuin ennen. En ottanut niitä . Painoin nappulaa ja ilmoitin, että en voi ottaa näitä lääkkeitä, ne eivät ole minulle tarkoitettu. Vastaus tuli kovaäänisestä, että minun on otettava ne, johon vastasin, etten ota. Sitten hoitaja tuli ovet paukkuen selliin, katsoi pikaria ja totesi, että nyt on mennyt 1 ja 2 sekaisin. Joten hän toi minulle uudet oikeat lääkkeet.

Hieman mietin, miten naapurin on käynyt napatessaan minun lääkkeeni.

Sitten täytin 60 vuotta.

Samana päivänä pääsin eristyksestä pois. Jotenkin tunsin, että kaikki ei ole ok, mutta mielelläni lähdin

Tämä on lyhyt kertomus eturauhassyöpään
sairastumisesta, sen harvinaisesta komplikaatiosta
ja vähän muustakin.
Tässä lukuhetki Sinulle

Olen syntynyt vuonna 1944 Kiikalassa. Tehnyt
monenmoista
Vielä hengissä.

9 789523 301443

BoD^{TM}
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi